

Lägesrapport från bygget av Neppare 268

1983 sålde jag 168 Sjöfåken som jag haft i nio år. Med henne hade jag varit med på 6 SM, 7 pokaler och många andra

kappseglingar. Hon hade också utgjort en flytande sommarstuga (om än något felang med moderna mått mått) under ett flertal säsonger. När jag såg henne segla bort så tänkte jag att någon gång skulle jag kanske ändå återvända till denna fina lilla båt. Så blev det också, även om det skulle dröja 15 år.

I somras gjorde jag jag så come-back i Nepparklassen. Jag hade inte lyckats få tag i någon begagnad plastneppare som jag egentligen ville ha. I stället blev det en av de allra snabbaste och finaste träbåtarna nämligen 174, ett Kalte Johansson-bygge från 1952 som Comy och Lotta Kjellberg vann Lem SM med mellan 1985 och 1992, som inköptes från Södertälje. Det var också den första nepparen jag kappseglat med (som gäst på Södra Mästerskapen 1975). Med denna var jag med på DM, Pokalen och och 6 av 7 seglingar på SM innan jag seglade av masten mellan näst sist och sista seglingen. Ny mast kom dock snabbt på plats och säsongen avslutades med Høst-Rasta i mycket svaga vindar.

Akerkonsten i klassen hade gett rejält meersmak. Vårrensingsjobbet med en tråbåt när man har barn, hundar, gammalt hus och sommarstuga tog dock väldigt lång tid (jag är rätt petlig när det gäller båtar och kan inte tänka mig en båt som inte är i absolut toppskick). Jag bestämde mig därför för att, i brist på begagnad plastbåt, i stället satsa på en ny. Visserligen hade jag ju köpt på mig åskiftliga lotter men att låta på att jag skulle vinna lotthäften var ju lite väl optimistiskt. Att köpa en färdig båt var inte heller att tänka på av ekonomiska skäl. Redan förra vintern prövades det ju en del om att det skulle gå att bygga en båt själv till byrått pris. Jag

kontaktade därför Göran Gross på Dyviks Varv & Marina (08-543 543 00) och efter

ha varit ute på varvet och tittat bestämde jag mig ganska snabbt för att det skulle bli ett självbyggsprojekt i vinter.

I månadskitet oktober-november befann jag mig därför ute på Dyvik i en f.d industrilokal tillsammans med 2 fat plast, 6 rullar glasfiber, 3 stora burkar gelcoat, formvax, rubbing, trassel, hårdare, släppmedel, rollers m.m. I lokalen fanns också en omgång gamla rejält smutsiga formar. Där fanns också Lasse, som jobbade på varvet och som skulle visa mig hur man gjorde när man byggde en plastbåt. Medan jag beskådade formarna och undrade vad jag gett mig in på så Lasse "Det här ser ju bra ut, det är bara att tvätta, rubba och vaxa så ska det inte vara något problem att få till en bra båt ur de här formarna". Styrt av detta var det som sagt bara att tvätta, rubba och vaxa. Efter två dagars arbete för tre mån så glänsite också formarna som

nya. Några småskador i formarna fanns ju i och för sig men det såg inte avskräckande ut. Första åtgärden, som tog nästan en dag, var att lägga vit gelcoat i alla formar. Det följdes sedan upp med ett andra lager dag två varefter det blev dag att lägga en tunnare ymmata i både skrov- och däckform. Här gällde det att verkligen finlira med stårorler och pensel för att få bort alla luftbubblor och verkliga få glasfiber mättad med plast. Annars får man oundvikligen en massa "äggska" som går sönder så fort man kommer åt dem lite mer hårdhänt.

I skrovet skulle nu, som det kändes, läggas ett oändligt antal lager med glasfibermatta. Fem lager ovan vantenhingen, 8 under och hela 13 i kölparket. Det här gör ju att en plastneppare borde kunna erhålla isklass 1A och med en ordentlig motor skulle man

kunna extraknäckta med den som isbrylare i norra Bottnaviken. I botten på kölfrikan ska laminatet vara 40 mm tjockt vilket normalt motsvarar 35-40 lager 600 gramsmatta! Nu kommer man ju inte åt att rolla riktig ordentligt här varför det ju inte blir så många lager innan man är uppe i 4 cm men ordentligt överdimensionerad blir det i alla fall. Näväll hellre det än båtar som rasar sönder när man seglar med dem. Så småningom blev det dags att sätta ihop skrovets två formhavor och "vemsas ihop" skrovhalvorna. Sedan vi misslyckats med att få en silker uppmätning av var ruffskotel (som sitter ihop med ruffen och däckel) skulle vara bestämde vi oss för att ta loss skrovet ur formen innan basinrede och bottenstockar monterats. Efter mycket jobb - skrovformen verkar inte konstruerad för att man ska kunna ta ur det färdiglaminerade skrovet - så stod skrovet där vitt och blankt. Sen vi tagit ur däckel ur sin form (som inte heller var det lättaste) hade vi på detta för att kunna markera skottets placering. Vi "formmonterade" också däckel och borrade alla skrivhål. Sedan tog vi av däckel igen. Därefter har vi monterat basinrede, bottenstockar, uppläggen för sittbunnstänkar, lathyllorna och de övriga mastbalkarna.

I skrivande stund är däckel helt klart och loppcontat på insidan. Skrovet är även det klart förutom förstags- och akterstagsfästena som vi inte fått från verkstads ämna. I veckan ska skrov och däck vägas. Förhoppningen är att däckel ska ligga på minnivå medan skrovet gläms kan ligga 30 - 40 kg över minnivå. När detta läses står förhoppningsvis 268:an på mitt eget klubbvarv i vänta på våren. Återstår då att montera köl, roder och diverse bestag.

Kostraden fårklar jag med ska stanna någonstans mellan 80 000 och 90 000 kr exkl segel. Ingen avskräckande kostnad precis för en ny tretio fots segelbåt! Den nedlagda arbetstiden blir ju å andra sidan ganska stor (speciellt för mig, jag är som jag redan sagt rätt petlig). Även om man liksom vid alla större projekt (även på jobb!) ibland undrar vad man håller på med så har det varit oerhört intressant och lärorikt att bygga sin egen båt. Jag tror inte att jag ett ögonblick kommer att ångra att jag gav mig på det här projektet. Till detta bidrar naturligtvis det fina bemötande vi fått av Göran, Lasse och de andra på Dyviks Varv. Lasse har lärt mig massor, inte bara om plastbåtsbyggande utan även om trarbete. Den som är intresserad av att få veta mer om hur det är att bygga sin egen båt är välkomna att kontakta mig (08 - 37 10 01). Jag har också åtagit mig att skriva en bygghandledning som senare kommer att kunna erhållas från förbundet. Än så länge finns den bara som slarviga anteckningar, som exponerat film i min kamera men framförallt i mitt huvud. Tips kan jag dock ge per telefon. Min fina träbåt är förresten inte såld ännu. Du som vill ha en dokumenterat snabb träbåt, veka inte att ringa mig.

Göran Haglund, 174 och 268.

HN nr 4 1998